

op i Løbet af de fire Aar. Dette Punkt maa vi imidlertid se bort fra, da den ærede Minister ved første Behandling erklærede, at han ved sine Udtalelser andeffieds havde bundet sig til denne Tidsfrist. Men en helt anden Sag er det, at det foreliggende Lovforslag, saafremt det vedtages i den foreliggende Form, efter Mindretallets Opfattelse ligefrem vil tilføie de Fiskere, som have holdt sig paa Lovens Grund, et stort Tab. Medens en Del — maasse en større Del — Fiskere have anstafset sig disse mindremassede Garn, have Andre foretrukket at blive ved at fiske med de ældre Garn med større Master i Tillid til, at de derigjennem opnaaede det Udbytte, de vilde, og i Tillid til, at ikke fremmede Fiskere vilde komme i deres Farvande og forstyrre dem. Den Usikkerhed, der opstod ved, at Ministeriet ikke strengt hævdede den Retsoptattelse, der var konstateret ved Høiesteretsdommen, medførte imidlertid, at Fiskere trængte ind i Farvande, hvor de ikke hidtil havde været — jeg skal saaledes eksempelvis nævne Kallebodstrand. Disse Fiskeres Garn, som have mindre Massevidde end Stedets Fiskeres, ødelægge, især naar de bruges som Dribvaad, Bunden, tilintetgjøre Yngelen, og efter Fiskernes Udtalelser ødelægge de Fremmede tillige de stedlige Fiskeres Redstaber og bringe Forstyrrelse ind i den jævne, daglige Fiskeribønt. Dette har ført til, at der er indkommet Andragender til Følfethinget eller Ministeriet, dels ældre, dels nyere, om Sikring mod sliq Overlast. Vedtages nu Forslaget i den foreliggende Form, saa er det indlysende, at man, for ikke at gribe forstyrrende ind i de Fiskeres Livsophold, hvis Drift drives ved Hjælp af smaamassede Vaad, fuldstændig vil koste dem af Fiskerne til Side, der faktisk have staaet paa Lovens Grund, der aldrig have forsøgt at bruge smaamassede Garn, og som aldrig have ladet sig lede af Misforstaaelser til at benytte Fiskeriredstaber, hvis Brug stred mod den Opfattelse, der er konstateret ved Høiesteret. Naar man nu ser hen til Situationen, som den er, og endvidere mindes, at netop disse Fiskere, som have holdt sig paa Lovens Grund, fik megen Grund til at føle sig trygge og sikre ved Udstedelsen af Cirkulæret af 10de November f. A., saa maa man utvivlsomt indrømme, at Loven, saafremt Forslaget vedtages uforandret, vil være lige saa fuldt et Tordenslag — et Udtryk, der er brugt om det andet Tilfælde — for disse Fiskere, som Cirkulæret var det for de andre Fiskere! Der er her modstridende Interesser. Jeg tror vistnok, at de fleste Fiskere, naar man skal holde Afstemning, maasse over et halvt Hundrede Procent, vilde stemme for de smaa-

massede Garn; men der er dog et ikke ringe Mindretal, et Mindretal, som har holdt sig paa Lovens Grund, der minder om sin Tilværelse, og jeg finder da ikke, at Landsthinget godt kan være med til at vedtage en Lov, der bryder hele den sidste 4—5 aarige Udvikling, kan være med til at se bort fra, at disse Folk faktisk have holdt sig paa Lovens Grund, ved at sige: Nu vedtage vi en Lov, som kun kommer Ser til Skade. Det er dette, som har ledet Mindretallet til at stille Endringsforslag, idet Mindretallet gaar ud fra, at Ministeriet nu kan være tjent med den Tilføielse, der er foreslaaet, idet det derigjennem vil staa i Ministeriets Magt at komme de enkelte Fiskepladser og Fiskeristeder i Møde, hvis Interesser i høi Grad trues af Loven. En saadan Tilføielse kan paa ingen Maade forringe selve Lovens Værdi, men kun begrænse de omflakkende Fiskeres Færd i alle mulige Krimelkroge. En saadan ringe Begrænsning har ikke stort at sige, medens derimod, hvis Tilføielsen ikke vedtages, Ministeriet vil staa magtesløst overfor Folk, som med god Grund kunne sige: Den Retfærdighed forstaa vi ikke!

Martensen: Naar jeg har sluttet mig til den Del af Udvælget, der tilraader at vedtage det foreliggende Lovforslag uforandret, saa er det egentlig ikke, fordi jeg synes om den Tilstand, der opretholdes ved dette Lovforslag; men, som jeg allerede sagde ved 1ste Behandling af denne Sag, tillægger jeg det ikke megen Vægt, om der bruges større eller mindre Massevidde ved Dribvaad. For mig ligger den Skade, der sker, deri, at man overhovedet har Lov til at bruge Dribvaad i alle Farvande heromkring, i hvert Sund, hver Kro og Vig. Derved tilføies efter min Formening den væsentligste Skade, og denne Skade forhindres ikke ved, at man vedtager Lovforslaget, heller ikke ved Vedtagelsen af Mindretallets Forslag; thi i begge Tilfælde have jo Fiskerne Lov til at drive overalt, naar de blot have den tilstrækkelige Massevidde. Jeg mener derfor, at naar man ikke kan forhindre den Skade, som der sker, saa maa man heller tage Lovforslaget uforandret, og derved forhindre, at der tilføies en hel Del Fiskere en meget betydelig Skade. Og dernæst tror jeg, at det praktisk vil være umuligt for Ministeriet at gennemføre de Indstræmninger, som Mindretallet ønsker, idet jeg tror, at paa de allerfleste Steder bor den Del af Fiskerne, som fisker med smaa Garn, staaende Redstaber overhovedet, og de, der fiske med Dribvaad, saaledes samlede mellem hinanden rundt omkring, at jeg